

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.H., zastoupeného Mgr. Filipem Maříkem, advokátem, se sídlem Mikulášská 9, 326 00 Plzeň**, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni **ze dne 7. září 2012, čj. 6697/11-1100-400729**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 2.365,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) osobně dne 2. 11. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále též jen „*finanční ředitelství*“) ze dne 7. 9. 2012, čj. 6697/11-1100-400729 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a byl potvrzen dodatečný platební výměr na daň silniční za rok 2008 ze dne 26. 4. 2012, čj. 280175/12/138914401077 (dále též jen „*dodatečný platební výměr*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým Finanční úřad v Plzni (dále též jen „*finanční úřad*“ nebo „*správce*“

daně“) doměřil žalobci silniční daň ve výši 47.400,- Kč a současně uložil povinnost uhradit z částky doměřené daně penále ve výši 9.480,- Kč.

V souvislosti s přijetím zákona č. 456/2011 Sb. se v den rozhodnutí soudu ve věci označuje jako žalovaný správní orgán Odvolací finanční ředitelství.

Daň silniční byla v rozhodném období upravena zákonem č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o dani silniční“ nebo „ZDS“).

Postup správců daní a práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, v rozhodném období upravoval zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „daňový řád“).

[II] Skutkový základ věci

Finanční úřad v Plzni zahájil u žalobce dne 19. 3. 2012 kontrolu daně silniční za rok 2008 (protokol čj. 136320/12/138601403147). Výsledky kontroly byly shrnuty ve zprávě o daňové kontrole čj. 270799/12/138601403147 (dále též jen „Zpráva“), která byla s žalobcem projednána dne 24. 4. 2012. Správce daně ve Zprávě mj. uvedl: „(...) V rámci vyhledávací činnosti byly vybrány automobily s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun za rok 2008. Správce daně vyzvat výzvou č.j. 95160/10/138914401077 ze dne 17.03.2010 Magistrát města Plzně ke sdělení, zda vozidla SPZ... (BSS PS2) a PS... (LIAZ 100.05) jsou registrovaná v databázi motorových vozidel a kdo je (popřípadě byl) provozovatelem těchto vozidel. Dne 23.03.2010 Magistrát města Plzně zaslal správci daně výpis z registru silničních vozidel č.j. 111189/10/138914401077. Z výpisu z registru silničních vozidel vyplynulo, že provozovatelem přívěsu RZ:... (BSS PS2) je v registru silničních vozidel (...) evidován daňový subjekt, a to v době od 29.04.1998 do 17.02.2010. Provozovatelem motorového vozidla RZ... (LIAZ 100.05) je dle výpisu z registru silničních vozidel (...) taktéž evidován daňový subjekt, a to v době od 16.09.1998 do 11.03.2010. Výše uvedená vozidla nebyla daňovým subjektem uvedena v daňovém přiznání k dani silniční za kalendářní rok 2008. (...) Po kontrole se stanoví silniční daň za kalendářní rok 2008 na vozidla registračních značek: 1) ... (LIAZ 100.05), nákladní automobil valník, 2 nápravy, 16 tun. Roční sazba daně 23.700,- Kč, počet měsíců daňové povinnosti 12. Výsledná daň na vozidlo registrační značky ... je ve výši 23.700,- Kč. 2) ... (BSS PS2), přívěs za nákladní automobil - sklápěcí, 2 nápravy, 17 tun. Roční sazba daně 23.700,- Kč, počet měsíců daňové povinnosti 12. Výsledná daň na vozidlo registrační značky... je ve výši 23.700,- Kč. (...) Správce daně ke shora uvedenému tvrzení sděluje, že poplatníkem daně silniční je původní vlastník (subjekt), neboť se z registru motorových

vozidel jako provozovatel vozidla neodhlásil. Nesplnil tak podmínky (...) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (nepožádal do 10 dnů místně příslušný odbor dopravy o změnu údajů zapisovaných do registru motorových vozidel - vozidlo neodhlásil ze své osoby /provozovatele/ a zároveň tím nenechal zmíněný orgán provést i zápis nového provozovatele /vlastníka/ do technického průkazu příslušného vozidla). (...) Poplatníkem daně silniční je provozovatel uvedený v technickém průkazu příslušného vozidla bez ohledu na to, kdo je jeho vlastníkem a kdo jej užívá. Správce daně musí v případě zjišťování nejen výsledné daně silniční příslušného vozidla, ale i při posuzování hlediska předmětu daně, poplatníka daně a trvání daňové povinnosti, vycházet z údajů uvedených v jeho technickém průkazu. Vzhledem k tomu, že daňový subjekt nedodržel postupy upravené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nepostaral se o administrativní dotažení převodu vozidel, jde daň silniční k jeho tíži. (...)“.

Finanční úřad v Plzni dodatečným platebním výměrem na daň silniční za rok 2008 ze dne 26. 4. 2012, čj. 280175/12/138914401077, doměřil žalobci silniční daň ve výši 47.400,- Kč a současně uložil povinnost uhradit z částky doměřené daně penále ve výši 9.480,- Kč.

Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal. Žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí mj. uvedl: „(...) Protože vozidla RZ ... a ... byla po celé zdaňovací období roku 2008 registrována v České republice a protože se jedná o vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně k přepravě nákladů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 věty druhé zákona č. 16/1993 Sb., byla ve zdaňovacím období roku 2008 předmětem daně silniční. Protože se nejedná o vozidla od daně osvobozená podle § 3 písm. a) nebo b) zákona č. 16/1993 Sb., byl daňový subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb. povinen vozidla RZ ... a PJ ... uvést do daňového přiznání za zdaňovací období roku 2008, což tento neučinil. Nejvyšší správní soud se ke znění ustanovení § 2 odst. 1 věty druhé zákona č. 16/1993 Sb. vyjádřil v rozsudku čj. 7 Afs 64/2008-52 ze dne 31. července 2008 tak, že jedinou a rozhodující skutečností v otázce vzniku daňové povinnosti u nákladních vozidel s hmotností alespoň 12 tun je registrace těchto vozidel v České republice a že pod termínem „vozidlo registrované v České republice“ je třeba chápat takové vozidlo, které má vydanou příslušnou státní poznávací značku, není vyřazeno z registru a opravňuje jeho provozovatele (vlastníka) k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích v České republice. Jak vyplývá z vyjádření Nejvyššího správního soudu v rozsudku čj. 7 Afs 64/2008-52 ze dne 31. července 2008, je jedinou a rozhodující skutečností v otázce vzniku daňové povinnosti u nákladních vozidel s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun registrace vozidla v České republice, a to bez ohledu na to, zda je používáno k podnikání či zda je používáno vůbec. Registrace vozidla v registru silničních vozidel, resp. vydání registračních značek, opravňuje jeho provozovatele k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích. Nelze tedy přisvědčit tvrzení daňového subjektu, že registr silničních vozidel má pouze

deklaratorní a evidenční charakter a nezakládá vznik jakýchkoliv práv. Je pak už pouze na provozovateli vozidla, zda oprávnění k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích využije či nikoliv. Na této skutečnosti nic nemění ani tvrzení daňového subjektu, že nebyl vlastníkem předmětných vozidel a vozidla neprovozoval. Tvrzení, že vozidla RZ ... a ... v roce 2008 neexistovala, když byla registrována v registru silničních vozidel, daňový subjekt neprokázal. Nelze tudíž přisvědčit námitce daňového subjektu ohledně nezákonnosti napadeného platebního výměru pro rozpor se skutkovým stavem. K námitce daňového subjektu ohledně pojmu provozovatel vozidla uvedenému v § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb. je třeba uvést, že podle § 4 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. se do registru vozidel zapisuje mj. majitel, resp. provozovatel vozidla, není-li současně jeho vlastníkem. Jak vyplývá z údajů v registru silničních vozidel, předložil daňový subjekt na registru silničních vozidel doklady, ze kterých bylo zřejmé, že je majitel a zároveň i provozovatel vozidel RZ ... a ... a byl v souladu s § 4 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. zapsán do registru silničních vozidel jako jejich majitel a provozovatel. Podle § 11 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb. je majitel vozidla povinen podat žádost o zápis změn údajů zapisovaných do registru silničních vozidel do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje. Daňový subjekt sice předmětná vozidla prodal, resp. daroval, ale povinnost, která mu vyplývala z ustanovení § 11 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb., nesplnil. Za nesplnění povinnosti, kterou daňovému subjektu ukládá zákon č. 56/2001 Sb., tak nyní nese zodpovědnost daňový subjekt a nelze za to vinit správce daně. Ani ze zákona č. 56/2001 Sb. namítaného daňovým subjektem v odvolání tak nevyplývá, že není provozovatelem předmětných vozidel, neboť provozovatelem vozidla není ten, kdo vozidlo reálně provozuje, ale ten, kdo je zapsán podle § 4 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. v registru silničních vozidel jako majitel, resp. provozovatel vozidla. Závěrem je třeba zdůraznit skutečnost, že nelze posuzovat jednotlivá ustanovení zákona samostatně, ale vždy všechna ustanovení zákona ve vzájemné souvislosti. Z výše uvedených ustanovení zákona pak při jejich použití v jejich vzájemné souvislosti vyplývá, že daňový subjekt splnil definici pojmu provozovatel předmětných vozidel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb. a byl ve zdaňovacím období roku 2008 za předmětná vozidla poplatníkem daně silniční. (...)“.

[III] Žaloba

Žalobce vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonnými podmínkami a že v řízení předcházejícímu jeho vydání došlo k porušení jeho práv.

Žalobce připomněl, že doměření daně bylo odůvodněno tím, že vozidla reg. zn. ...a reg. zn. ... byla po celý rok 2008 registrována v České republice a jednalo se o vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně k přepravě nákladů ve smyslu § 2 odst. 1 věty druhé o dani silniční. Vozidla tak byla ve zdaňovacím období roku 2008 předmětem daně silniční a žalobce byl dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční poplatníkem této daně za předmětná vozidla, která byl, jako jejich provozovatel (vozidla byla na něho registrována), povinen uvést do daňového přiznání za zdaňovací období roku 2008, což neučinil.

S tím žalobce nesouhlasil, neboť dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla

registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu. Žalobce zdůraznil, že uvedená vozidla v předmětném období nevlastnil, neprovozoval, nadto vozidla v té době již ani neexistovala. Žalobce, žalovaný i správce daně považovali za nesporné (odkaz na str. 4 zprávy o daňové kontrole), že vozidlo reg. zn. ... bylo žalobcem dne 28. 12. 2000 prodáno na základě kupní smlouvy a vozidlo reg. zn. ... bylo žalobcem dle darovací smlouvy ze dne 15. 4. 2006 darováno TJ Sokol Losiná. V roce 2008 tedy žalobce nebyl vlastníkem vozidel a neprovozoval je. Byť byl v důsledku administrativního pochybení stále zapsán v registru vozidel jako formální vlastník předmětných vozidel, nemohl být jejich provozovatelem a tím ani poplatníkem silniční daně za ně.

Žalobce v té souvislosti poukázal na právní úpravu týkající se přechodu vlastnictví, zejména na § 132 občanského zákoníku z roku 1964, dle kterého se vlastnictví věci nabývá mimo jiné kupní a darovací smlouvou. K přechodu vlastnického práva pak, není-li sjednáno jinak, dochází předáním a převzetím věci, kdy se kupující či obdarovaný stává vlastníkem dané věci s tím, že na něho přecházejí veškerá práva a povinnosti spojená s vlastnictvím dané věci. Nelze tak souhlasit se závěry žalovaného, že žalobce byl dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční poplatníkem takové daně, přestože byl zapsán v registru vozidel jako vlastník předmětných vozidel. Dle žalobce je smyslem zákona o dani silniční především zpoplatnění užívání, ale rovněž držby vozidel pro účely podnikání. K naplnění této podmínky však v daném případě nedošlo.

Žalobce namítal, že zákonná dikce § 4 odst. 1 písm. a) o dani silniční neuvádí, že provozovatelem je osoba zapsaná v registru silničních vozidel, ale konstatuje, že poplatníkem daně silniční je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsaná v technickém průkazu. Poplatníkem je tak subjekt splňující kumulativně obě zákonem předpokládané podmínky, tj. je provozovatelem a je zapsán v technickém průkazu. Definici pojmu provozovatel pak dává § 2 odst. 16 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, dle něhož se provozovatelem rozumí fyzická osoba s místem trvalého pobytu nebo místem povoleného pobytu v České republice nebo právnická osoba se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla nebo je vlastníkem silničního vozidla oprávněna k provozování silničního vozidla. Z uvedeného je zřejmé, že v daném případě nedošlo ke splnění citovaným ustanovením předpokládaných podmínek, neboť žalobce nebyl v rozhodném období vlastníkem vozidel, neměl souhlas vlastníka k jejich provozování a tato ani neprovozoval.

Žalobce považoval rozhodnutí správců daně obou stupňů za nezákonná a odporující obecným principům správního řízení. Správce daně i žalovaný vycházeli nikoliv z reálného stavu, ale toliko ze stavu formálního, když nebylo upřednostněno posouzení skutečného stavu věci. Dle žalobce došlo ze strany správce daně i žalovaného k nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona o dani silniční a jeho výklad odporoval běžným interpretačním metodám. Žalovaný nezohlednil to, že žalobce ve zdaňovacím období roku 2008 nebyl ani vlastníkem, ani provozovatelem předmětných vozidel, a nemohl tak být ani poplatníkem daně silniční. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nedbal na zachování právem chráněných zájmů žalobce a porušil zejména § 5 odst. 1 a 3, § 8, odst. 1 a 3, § 92 odst. 2 a § 114 odst. 2 a 3 **daňového řádu**. Žalovaný **nesprávně hodnotil provedené důkazy a nepřihlédl ke všem**

skutečností, které vyšly v řízení najevo, a řádně se nevypořádal s důvody v odvolání proti tomuto rozhodnutí uvedenými.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Finanční ředitelství se k žalobě vyjádřilo v podání ze dne 20. 12. 2012. Trvalo na správnosti závěrů vyslovených v napadeném rozhodnutí, navrhovalo zamítnutí žaloby a odkázalo především na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 54/2012-40, a ze dne 18. 5. 2006, čj. 2 Afs 101/2005-39. Konstatovalo, že „(...) lze uzavřít, že když žalovaný vyšel při svém rozhodování z údajů v registru silničních vozidel, které jsou identické s údaji v technickém průkazu, a nikoliv ze skutečnosti, postupoval plně v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalobce neprokázal, že se v případě vozidel RZ ... a ... nejednalo o vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně pro přepravu nákladů a registrovaná v roce 2008 v České republice, že nebyl zapsán jako jejich provozovatel a že tudíž není za tato vozidla poplatníkem daně silniční za zdaňovací období roku 2008, ani že v roce 2008 již předmětná vozidla neexistovala. (...)“.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání soudu dne 22. 7. 2014 účastníci řízení setrvali na svých argumentech.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V § 2 ZDS je upraven předmět daně, v § 4 jsou upraveni poplatníci daně.

Podle § 2 odst. 1 věty první ZDS, ve znění účinném pro rok 2008, předmětem daně silniční jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 2 odst. 1 věty druhé ZDS, ve znění účinném do 3. 7. 2008, bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

Podle § 2 odst. 1 věty druhé ZDS, ve znění účinném od 4. 7. 2008, bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) ZDS, ve znění účinném pro rok 2008, poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.

Z žaloby je zřejmé, že v přezkoumávané věci se jedná o to, zda žalobce byl poplatníkem daně silniční [ve smyslu § 4 ZDS] za vozidla Liaz 100.05, reg. zn. ..., a BSS PS2, reg. zn.... (dále souhrnně též jen „Vozidla“).

Zdejší soud původně zastával názor, že prodej (příp. darování) vozidla má vliv na osobu poplatníka daně silniční, a to i tehdy, jestliže se nepromítl ve změně v osobě provozovatele v registru vozidel.

Nejvyšší správní soud však zaujal stanovisko jiné.

V rozsudku ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 Afs 79/2012-42 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), konstatoval mj. toto: „(...) Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval platnou legislativou relevantní pro otázku určení poplatníka daně silniční. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční jsou předmětem daně silniční „motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“) registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen „podnikání“) nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice“. Poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je fyzická nebo právnická osoba, která „je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu“. Z tohoto ustanovení vyplývají (...) dvě podmínky, jež musí být kumulativně splněny, aby byla osoba považována za poplatníka daně silniční. **Za prvé se musí jednat o provozovatele vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a za druhé musí být tato osoba zapsána v technickém průkazu.** (...) Silniční daň je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. Tento závěr vyplývá přímo z výše zmíněných zákonných ustanovení i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 101/2005 - 39 a čj. 1 Afs 54/2012 - 40). V rozsudku čj. 1 Afs 54/2012 - 40 Nejvyšší správní soud uvedl: „**Je-li určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střezil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností.**“ Soud dále konstatoval, že „[s] ohledem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je významné pouze to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu. Technický průkaz je

*veřejnou listinou, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. **Kupní smlouva, která se nepromítla do registru silničních vozidel a technického průkazu, tak nemůže ovlivnit posouzení otázky, kdo je v souzené věci poplatníkem silniční daně.**“ Nejvyšší správní soud zde potvrdil závěr krajského soudu, který výkladem § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích dovedl, že „i kdyby skutečně došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla.“ (...) Nejvyšší správní soud dále uvádí, že (...) skutečnost, kdo je poplatníkem daně silniční lze jednoznačně vyvodit i pouhým výkladem § 4 odst. 2 písm. a) zákona o dani silniční. (...) Rozhodnou pro stanovení osoby poplatníka daně silniční není ani skutečnost, kdo byl v době po prodeji předmětného vozidla povinen podat žádost o změnu údajů zapisovaných do registru silničních vozidel. (...).“*

V předmětné věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že Vozidla byla vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 t (i nad 3,5 t) určená výlučně k přepravě nákladů (a tedy splňující podmínky dané v § 2 odst. 1 věty druhé ZDS). Stejně tak nebylo pochyb o tom, že v roce 2008 (v rozhodném období pro stanovení daně) byla Vozidla registrovaná v České republice, když podle výpisu z registru silničních vozidel vedeným Magistrátem města Plzně, odbor registru vozidel a řidičů, byl v té době jako jejich provozovatel evidován žalobce, a to až do 17. 2. 2010 (vozidlo reg. zn....), resp. do 11. 3. 2010 (vozidlo reg. zn. ...), kdy byla Vozidla trvale vyřazena. Žalobce sice dokládal kupní a darovací smlouvy jako důkaz o změně vlastníka vozidel, nicméně sám nezpochybnil, že ve výpisu z registru silničních vozidel zůstal pro rok 2008 evidován jako provozovatel on.

Zdejší soud proto, v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozsudku 27. 11. 2012, čj. 1 Afs 79/2012-42, musí konstatovat, že v případě, že je daň (v dané věci daň silniční) konstruována tak, že zohledňuje pouze formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, je na převodci majetku (zde žalobce), aby včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností. Kupní a darovací smlouvy, které se nepromítly do registru silničních vozidel a technického průkazu, nemohou ovlivnit posouzení otázky, kdo je v souzené věci poplatníkem silniční daně. I když skutečně dojde k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu (což nezpochybnil ani správce daně), nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla (k čemuž ovšem v dané věci pro rok 2008 nedošlo). A byť žalobce v daňovém řízení i v žalobě uvedl, že Vozidla v roce 2008 již fyzicky neexistovala, nepředložil nic, co by tato tvrzení podporovala, a neunesl tak ve vztahu k nim důkazní břemeno. **Všechny zákonné podmínky pro stanovení silniční daně tak byly v souzené věci naplněny a soud neshledal v postupu správce daně ani žalovaného žádných pochybení.**

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný specifikoval výši nákladů jako součet cestovních náhrad za cestu k soudu z Brna do Plzně a stravného pověřeného zaměstnance.

Žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši **2.365,- Kč** spočívající **a)** z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě [za cestu z Brna do Plzně na jednání soudu a zpět dne 22. 7. 2014 představující celkem 600 km při použití osobního vozu tov. zn. Škoda Superb reg. zn. ... s průměrnou spotřebou paliva (benzin automobilový 95 oktanů) dle technického průkazu 10,73 litrů na 100 km] činí **2.298,- Kč** $\{[(10,73 \text{ litru} \times 35,70 \text{ Kč})/100] \times 600 \text{ km}^{-2}\}$, to vše ve smyslu vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2014), když cena benzínu automobilového 95 oktanů stanovená v § 4 písm. a) vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí 35,70 Kč/1 litr.

Součástí náhrady nákladů řízení bylo dále **b)** stravné pověřeného zaměstnance ve výši **67,- Kč** ve smyslu § 2 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb., podle něhož za každý kalendářní den pracovní cesty poskytne zaměstnavatel zaměstnanci stravné podle § 163 odst. 1 zákoníku práce nejméně ve výši 67 Kč, trvá-li pracovní cesta 5 až 12 hodin.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalobci určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. července 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková